RESEARCH ARTICLE

DOI: 10.34256/irjt2249

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL
சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

OPEN ACCESS

அருணாசல புராணத்தில் தொன்மக் கதையாடல் முன்வைக்கும் இருமை [binary] நிலை

கி. லதா [அ, *], ந. சண்முகவடிவு [அ]

[அ] தமிழ் முதுகலை மற்றும் உயராய்வுத்துறை, அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி), கோயம்புத்தூர்-641018, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

The Binary Position Presented by the Mythological Narrative in Arunachala Purana

K. Latha [a, *], N. Shanmugavadivu [a]

[a] PG & Research Department of Tamil, Government Arts College (Autonomous), Coimbatore-641018, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author: lathaphd2021@gmail.com

Received: 05-06-2022
Revised: 23-08-2022
Accepted: 01-09-2022
Published: 08-09-2022

ABSTRACT

The use of myths is abundant in Tamil Bhakti literature. It can also be observed that they are absorbing opposites in both Saivism and Vaishnavism. That the position of God itself is regarded as dualistic can be seen from the principles of form that underlie bhakti literature. The tendency to see God as with form and without form is aimed at knowing something unknown. When such duality operates in myths, they present a wider meaning. In the Arunachala Purana, which is considered to belong to Saivism, one can see that the antithesis of Vaishnavism is not contradictory but is intertwined. Although they sometimes appear as contradictions, they can only be perceived as the truth within one another. This explains to us that all religions have a single Supreme Being. The Arunachala Purana presents God as being in form, formless, known by beings, unknowable, subservient within, and infinite space. In these myths, dichotomies can be seen from the point of presenting duality and from the point of presenting a state of non-dimensionality. The Arunachala Purana is seen as creating sub-narratives through mythological narratives, which, as a literary creative technique, gives way to the extension and aesthetics of the puranic narrative. Thus, this article examines the Arunachala purana's presentation of the mythological narrative at various levels.

Keywords: Binary, Transcendentalism, Mythology, Subphase Structure, Arunachala Purana, Vaishnavism

முன்னுரை

பக்தி இலக்கியம் மீதான புதியதொரு வாசிப்புத்தளத்தை, அறிவு சார்ந்த உரையாடலை நிகழ்த்தவேண்டியது தற்காலத்தில் அவசியமான ஒன்று. ஒரு காலத்தில் தோன்றிய கருத்தாக்கங்கள் பின்வரும் காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப மாற்றம் கொள்ளும் போதுதான் விரிந்தொரு அறிவுத்தளத்தை கண்டடைய இயலும். முன்னைய மதிப்பீடுகளை மறுவாசிப்பு செய்வதன் வழியும், அவை தோன்றிய காலச் சூழல் உணர்த்திய பொருளை தற்காலத்தின் தேவைக்கேற்ப உய்த்துணரும் திறனும் மிக அவசியமாகின்றது. அவ்வகையில் அருணாசல புராணத்தில் காணப்படும் தொன்மம் சார்ந்த கருத்தாடல்கள் முன்வைக்கும் செய்தியானது எத்தகையதொரு நிலைப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது என்பதை ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

தொன்மம் - விளக்கம்

தொன்மம் என்பதைப் பொதுவாக பண்டைய மக்களின் சமயம், பழக்கவழக்கங்கள், வரலாற்றுக் குறிப்புகள், கலைகள் போன்ற வாழ்க்கையைச் சார்ந்த நம்பிக்கைகள் மற்றும் சடங்கு முறைகளைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கொள்ளலாம் (Valarmathi 2021). தொன்மம் என்பதை ஆங்கிலத்தில் 'மித்' (Myth) என்று குறிப்பிடுவர். 'மித்' என்பதற்கு உண்மையான அல்லது கற்பனையான கதை அல்லது உட்கரு என்பது பொருளாகும். இது 'Mythos' என்ற கிரேக்கச் சொல்லின் திரிபாகும். "தொன்மம் எனில் அது மிகப்பழைய மரபுவழி வந்த கதை. இக்கதையின் ஆசிரியர் யார்? என்பதை அறுதியிட்டு உறுதியாகச் சொல்ல இயலாது என்றும், இயற்கை இகந்த ஆற்றல்களுக்கு உட்பட்டு (Supernature) இவ்வுலகம் ஏன் இங்ஙனம் இயங்குகிறது? இந்நிலவுலகில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் ஏன் இவ்வாறு நடக்கின்றன? என்பதை இச்சொல் விளக்குகின்றது என்பது தொன்மம் குறித்து ஆராய்ந்த அறிஞரின் கருத்தாகும். தொன்மம் என்பதன் வேர்ச்சொல் தொன்மை என்பதாகும். இது, 'பழமை' எனும் பொருளைத் தருகிறது (Kathir Magadevan, 1989; Ponni, 2022). "தொன்மமானது மனத்தின் விழிப்பு நிலையில் ஆழ்மனத்தில் கருப்பெறுகின்றது. நம்மைக் கேட்காமலேயே உடல் வளர்வதைப் போலவே இயற்கையாகவே தொன்மங்கள் உரம்பெறுகின்றன" என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Kathir Magadevan, 1989).

தொன்மம், பழமரபுக் கதைகள் இரண்டும் ஒற்றுமையுடையதாக இருப்பினும், இரண்டிற்கும் வேறுபாடு உண்டு. தொன்மம் கடவுளர் செயல்களை விரித்துரைக்கிறது. பழமரபுக் கதைகள் மனிதர்களை முதன்மைப்படுத்துகிறது. சமயம் சார்ந்தும், சடங்குகளைப் பற்றி விளக்குவதும் தொன்மத்தில் அடங்கும் எனலாம். "Myth for the "Primitive" man, means a true story and beyond that a story that is a most precious treasure because it is scared exemplary and significant".

"தொன்மம்" என்பது,

1. இயற்கை இகந்த ஆற்றல்களின் செயற்பாடுகள் பற்றிய வரலாற்றைக் கொண்டது.
2. இவ்வரலாறு முழுமையான உண்மை என்றும், புனிதமானது என்றும் கருதப்படும்.
3. புனிதமானதும், மேன்மைமிக்கதுமான சக்தியால் (Exalting Power) பற்றிக் கொள்ளப்படும் ஒருவர் அவ்வரலாற்றை மீண்டும் நினைவு கூர்தல் அல்லது மீண்டும் நிகழ்த்திக் காட்டுதல் என்பதன் வாயிலாக அத்தொன்மத்திற்கு உயிரூட்டுகிறார் என்று மிர்ஸியா எலியாட் (Mircea Eliade) அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார் (Stephen, 1999).

இந்திய இலக்கியங்களை ஆழ்ந்த புரிதலுக்கு இட்டுச்செல்லத் துணையாக இருப்பது தொன்மங்களாகும். தொன்மங்களின் வளர்ச்சியை பிற்கால இலக்கியங்களில் மிகுதியாகக் காணலாம். பக்தி இலக்கியங்கள் தொன்மங்களை மிக சிறந்த உத்தியாகக் கையாண்ட தன்மையை காணமுடிகிறது. உலகத் தோற்றம், இறுதி பற்றிய செய்திகளையும், அவதாரச் சிறப்புகளையும், உயிர்களின் தோற்றம் குறித்தான செய்திகளையும் தொன்மங்களின் வாயிலாக பக்தி இலக்கியங்கள் எளிதாக மக்களிடையே கடத்திச்சென்றதை அறியமுடிகிறது

பக்தி இலக்கியத்தில் தொன்மத்தின் இன்றியமையாமை

தமிழ் மொழியில் தோன்றிய பல்வேறு இலக்கிய வகைமைகளுள் பக்தியிலக்கியங்களிலேயே தொன்மங்கள் மிகுதியான அளவில் பயின்று வந்துள்ளன. சமயங்கள் தம் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்குத் தொன்மங்களைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தின எனலாம். "ஆன்மீக உலகில் குறிப்பிடத்தக்க உண்மைகளையும், நுண்மைகளையும் தொன்மம் தன்னுள் தேக்கி வைத்துள்ளது எனலாம். சமயச் சார்புடைய எந்தப் படிமமாய் இருந்தாலும் அந்தப் படிமம் தொன்மத்தோடு ஒட்டி உறவாடியிருப்பதைக் காண்கிறோம். தொன்மத்தை விடுத்து சமயத்தை ஆய்வோர் உருவத்தை விடுத்து நிழலை உண்மையென ஆய்பவர் ஆவர். சமயத்தின் ஆழ்ந்த நுண்ணிய நோக்கு அடிப்படைக் கருத்துக்கள் யாவும் தொன்மத்தில் தோய்ந்து கிடப்பதைக் காணலாம்". அருணாசல புராணத்தில் தொன்மக் கூறுகள் பல இடத்தும் கதைகளை வளர்த்தும் முகமாக நுண்மையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது (Kathir Magadevan, 1989).

அருணாசல புராணத்தில் தொன்மங்கள்

அருணாசல புராணத்தில் தொன்மங்களின் வருகையானது கதை நீட்சியாய் அமைந்துள்ளதுடன் இறைவன் ஒருவனே என்னும் கருத்தாக்கத்தை நிறுவும் தன்மையிலும் அமைந்துள்ளது. இயங்கு வெளி ஒன்றாகவும், அது செயலாற்றும் தன்மை இருமை நிலையிலும் காணப்படுகிறது. உருவமாகவும், உருவிலியாகவும் இருக்கும் இறைப்பொருள் ஒன்றே என்றும், அதன் செயற்படு கருவிகளாகவே பிற தெய்வங்கள் இருப்பதையும் இத்தொன்மங்கள் சுட்டுகின்றன. இருபெரு சமயங்களான சைவமும், வைணவமும் எதிா்நிலையில் நின்று ஒன்றினுள் ஒன்று அடக்கம் என்னும் தன்மையை நிலைநாட்ட முனைகின்றன. அந்த அடிப்படையில் சைவக் கடவுளான சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் காட்சிப்படுத்தும் நோக்கிலேயே அருணாசல புராணத்தில் தொன்மங்கள் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

அருணாசல புராணத்தில் தொன்மங்கள் ஐந்து நிலைகளில் செயலாற்றுகின்றன.

1. இறைவனின் திருவுருவ மேனி தொடர்பான தொன்மங்கள்
2. விஷ்ணு தொடர்பான தொன்மங்கள்
3. பிரம்மன் தொடர்பான தொன்மங்கள்
4. முனிவர்கள், அசுரர்கள் தொடர்பான தொன்மங்கள்
5. தேவர்கள் தொடர்பான தொன்மங்கள்

இறைவனின் திருவுருவ மேனி தொடர்பான தொன்மங்கள்

இறைவனின் திருவுருவ மேனியினை அலங்காிக்கும் விதமாக இளம்பிறை, பாம்பு, விடம், புலித்தோல் உடுத்தல் போன்ற தொன்மங்கள் இடம்பெறுவதைக் காணமுகிறது. இந்திய தத்துவ மரபில் பாம்புகளின் தொன்மம் குண்டலினி சக்தியின் குறியீடாகக் கொண்டிருப்பதாகக் காணலாம். குண்டலினி சக்தியாக சிவம் ஒரு அசைவற்ற பாம்பைப்போல உறங்கிக் கொண்டிருக்க, அதை முதுகுத்தண்டின் வழியே மேல் எழுப்பி தலையில் இருக்கும் சக்தியோடு சிவம் சேரும்போது ஞானம் உண்டாகும் என்பதைக் குறியீட்டு நிலையில் உணர்த்துவதாக கொள்ளலாம். இப்பாம்புகள் பற்றிய குறியீடானது இந்திய வழிபாட்டு மரபில் தொடர்ச்சியாக நாக வழிபாடாக ஆதிகாலம் தொடங்கி இருந்து வந்திருப்பதோடு, உலகெங்கிலும் பாம்புகள் பற்றிய தொன்மங்கள் தொடர்ந்து வந்திருப்பதையும் காணமுடிகிறது.

பைபிளில் பாம்பின் குறியீடுகள் சாத்தானின் குறியீடாகக் காணப்படுகிறது. யூத மரபிலும் பாம்பின் குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. கபலா என்னும் யூத மறைஞான மரபில் பாம்பு குண்டலினி போன்ற ஒரு உருவகத்தை இறை சக்தியின் வெளிப்பாடுகளுக்குக் கொடுக்கிறது. இதனை Way of the Serpent எனக் குறிப்பர். க்னாஸ்டிக் (Gnostic) ஞான மரபுகளில் பாம்புகள் ஞானத்தேடலுக்கான குறியீடாகவே அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். அக அறிதலை வெளிப்படுத்தும் ஒரு கருவியாகவே இக்குறியீடுகள் அமைந்துள்ளது.

இளம்பிறை குறித்தான தொன்மம் காலத்தை முன்னிருத்துவதாக அமைந்துள்ளது. பிரபஞ்சத்தைப் படைத்த இறைவன் காலத்தை வென்றவனாகிறான் என்பதை வெளிப்படுத்தும் முகமாக பிறைச் சந்திரன் குறித்தான குறியீடு அமைந்துள்ளது. தொன்மையான ரிக்வேதப் பாடலான புருஷசூக்தம் “சந்த்ரமா மனஸோ ஜாத” என்று சந்திரனின் தோற்றத்தைக் கூறுகிறது. மனம் சுயமாக ஒளியற்றது என்றும், அது ஒளியோடு (இறைவனோடு) சேரும்போதே ஒளிபெறுகிறது என அக உண்மைகளைப் பேசுவதாக சந்திரனின் குறியீடுகள் அமைகின்றன (Sridharan, 2010).

புலித்தோல் ஆடை உடுத்தல் என்னும் தொன்மம் இயற்கையின் சக்தியைக் குறிக்கிறது. உலகின் ஆக்க சக்திக்கு மூலமாக இருப்பது இயற்கை. அந்த இயற்கைச் சக்திகளுக்கு அப்பாற்பட்டவனாக இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை உணர்த்தும் முகமாக இக்குறியீடு அமைந்துள்ளது.

இறைவனின் கழுத்திலுள்ள விடம் குறித்த தொன்மம் உயிா்களின் நல்வினை, தீவினைச் செயல்களின் குறியீடாக அமைகிறது. இறைவன் உருவற்றவன். ஆனால் விடம் உண்ட பெருமையினால் அவனை உருவிலியாக அறிய இயலாதவர்க்கு அவன் உருவத்திருமேனி தாங்கி நிற்கிறான். உயிா்களின் இச்சையின் காரணமாகச் செய்யும் நல்வினைத் தீவினைகளில் நல்வினையை உயிா்களித்து, தீவினையைத் தானே தாங்கும் பெருங்கருணையை விடம் உண்ட தன்மை உணா்த்துகிறது.

இங்கு காலம் பிரபஞ்சத்தோடும், ஞானம் வினைப்பயனோடும் இவை அனைத்தும் உள்ளடங்கி ஒன்றினோடு ஒன்று தொடா்புடையதாகவும், அனைத்தும் கடந்த நிலையே இறையென்பதையும் உணா்த்துவதாக இத்தொன்மங்கள் அருணாசல புராணத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அருவமாக இருக்கும் இறைவனை உணரவல்லாத உயிா்களுக்கு உருவத்திருமேனியை அளிக்கும் முகமாக இத்தொன்ம இக்குறியீடுகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதை,

“கால னெதிர்த்திட மார்பி லுதைத்தவர்

காம னுருப்பொடியா

ரால மிடற்றினர் மாலை மதிக்குறை

யாடர வப்பணியார்

நாலு முகத்தவன் ஞால மளிப்பவ

னாடு மதற்கரியார்

சூல மெடுப்பவர் மேவு திருப்பதி

சோணகி ரிப்பதியே.”

என்ற அருணாசல புராணவாிகள் உணா்த்துகின்றன (Kalyanasundaram, 2017).

விஷ்ணு தொடர்பான தொன்மங்கள்

விஷ்ணு தொடா்பான தொன்மங்கள் அருணாசல புராணத்தில் பல இடத்தும் இடம்பெற்றுள்ளன. தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட கடவுளாகவே விஷ்ணு குறித்தான பதிவுகள் அமைந்துள்ளன. அறியாமையினால் அவா் செய்யும் செயல்களுக்கு அருட்கருணையினால் அவரை மன்னித்து அருளுபவராக இறைவன் இருப்பதை இத்தொன்மங்கள் முன்வைக்கின்றன. பிறப்பு, இறப்பு உடையதும், பிறப்பற்றதுமான இருமைகள் இங்கு பதிவு செய்யப்படுகின்றன. விஷ்ணுவின் அவதாரங்களைச் சொல்லும் போது அவா் பிறப்புக்களுக்கு உட்பட்டவா் என்றும், அழியக் கூடியவா் என்றும், பிறப்பற்ற ஒரே இறைவனாக சிவபெருமானே இருக்கிறாா் என்பதையும் இவ்விருமைகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. இதனை,

“இத்தலத்தில் வந்தவரா ரென்றுரைத்து மாதவற்குப்

பத்துருவந் தந்தமுனியும் பராசரனு

மத்திரியு மப்புதுமை யாராயு மெல்லையிற்றன்

புத்திரனைக் கண்டுவர வென்ன புகலென்றான்.”

என்ற வாிகளால் அறியலாம் (Kalyanasundaram, 2017). மேலும், முனிவா்களும் சாபம் கொடுக்க அதனாலும் பிறப்பினைப் பெறும் தன்மை பெற்றவா்களாக இவா்கள் படைத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளனா் என்பதை,

“வித்தக முனிப்பிருகு விட்ட முனிவாலே

பத்துரு வெடுத்தனை பகுத்தராகி வாயோ

வத்தனை யுடற்களு மைத்தட்டிலன்

கைத்தலமு மீட்படி கழுத்தடி பாராய்"

எனக் கூறுவதன் வழி அறியலாம் (Kalyanasundaram, 2017). அவதாரமாகப் பிறத்தல் என்பதிலும் பிறப்பு என்ற ஒன்றினை அடையும் நிலை உள்ளதாக அமைவதை,

"உந்திமல ரோனென விகழ்ச்சியுரை யாதே

முந்தவொரு தூணிடை முளைத்தனை யுனக்குத்

தந்தையென வோவலது தாயதென வோசொல்

செந்தழல் பிறந்துகிளை தீய்ப்ப தறியாயோ."

என்ற வா்ிகள் உணர்த்துகின்றன (Kalyanasundaram, 2017). ஆனால் இறைவனோ பிறப்பு இறப்பற்ற ஒப்பற்றவனாக இருப்பதை இத்தொன்மங்கள் மறைமுகமாக உணர்த்துகின்றன.

இறைவன் அல்லாத பிற கடவுளர்கள் வினைகளால் பந்திக்கப்பட்டவர்கள் என்பதை,

"பருவளையார்ப் பரிக்கும்வைகை நதிக்கரையின்

மதுரையறு பத்து நாலு

திருவிளையாட் டிறைவனியற்றிய தலமா

மதன்பெருமை செப்ப லாமோ

கருவிளையாட் டகற்றுமிரா மேச்சுரந்தென்

கடற்கரையிற் காணு மங்கே

செருவிளையாட் டிராகவனா ரிராவணனைத்

தொலைத்தபழி தீர்த் திட்டாரே."

என்ற பாடல் வா்ிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன (Kalyanasundaram, 2017). இராவணனைக் கொன்றதால் ஏற்பட்ட பிரமகத்தி தோசத்தை இறைவனைச் சென்று அடிபணிந்ததாலேயே விஷ்ணு போக்கிக்கொண்டா்ா் என்பதை இத்தொன்மக்கதை உணர்த்துகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒப்பற்ற இறைவனைப் பணிவதன் மூலமே அட்டமாசித்திகளும், ஆற்றலும் பிற கடவுளர்கள் பெறுகின்றனர் என்பதை,

"எந்தைமுன் னளித்தவாழி யெந்தைதாளில் வீழவே

யந்தமெய் யொழிந்துபன்றி யரியின் வேடமாகியே

வந்துவந்து போர்தொடங்

கி வானின்வேலின் வவ்வினா

னுந்திவேறொர் சேலதாகி வாரிமீ தொளித்தனன்."

என்ற விஷ்ணு தவம் செய்து வரம்பெற்ற கதை வி்ா்ிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகிறது (Kalyanasundaram, 2017). இறைவனின் அருட்கருணையால் சக்ராயுதம் பெற்றதை அருணாசல புராணம் இரண்டு (98-32, 113-70) இடங்களில் பதிவு செய்கிறது.

பிரம்மன் தொடர்பான தொன்மங்கள்

அறியாமையினால் உலக உயி்ா்கள் செய்யும் தவறுகளை இறைவன் மன்னித்து அருளுகின்றான். தன்னால் படைக்கப்பட்ட கடவுளர்கள் தங்கள் நிலை உணராது தானே பிரமம் என்று நினைத்து அகம்பாவத்தினால் சூழலும் போது அவர்களை இறைவன் தண்டித்து அருட்கருணையினால்

ஆட்கொள்கிறான். இங்கு ஆக்குவதும் அழிப்பதுமாக இருநிலைகளில் தொன்மம் செயலாற்றுகின்றது. வினைக்குக் காரணமாயும், வினைப் பயனை நீக்குபவனாகவும் இறைவனே செயலாற்றும் அற்புதத்தை பிரம்மன் குறித்தான தொன்மங்கள் முன்வைக்கின்றன.

"பித்தனுன தோர்தலை பிடுங்கியெறி போதி

லத்தலை நமக்கென வமைக்கவிதி யில்லா

யெத்தலைவ னென்பதுனை யித்தகைமை கொண்டே

யைத்தலை யராமுடிகொள் பாரிடம் விதித்தாய்."

என்ற வாிகள் பிரம்மனின் தலையை சிவபெருமான் கொய்ததை விளக்குவதுடன், அவாின் அருள் இருந்தால் மட்டுமே பிற உயிா்கள் உலகில் நிலைபெற இயலும் என்பதையும் உணர்த்துகிறது (Kalyanasundaram, 2017). பிரம்மனின் பிறப்பினைப் பற்றிய தொன்மமும் அருணாசல புராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. பிரம்மனின் அறியாமையினால் திருமால் மற்றும் சிவனைவிட தானே உயர்ந்தவன் என்ற எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றுகிறது. இதனால் திருமாலை ஏளனம் செய்கிறாா். இந்நிலையில் இருவருக்கும் இடையில் போா் நிகழுகிறது. அப்போது பிரம்மனின் பிறப்பினைப் பற்றிய செய்தியானது,

"மாதவர்க ணாபி மலராம்

போதுலுறை வேதயர்தொ ணூறுபெய

ராடறுவர் பூசைபுாி தேவநகரம்"

என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதில் திருமாலின் நாபிக்கமலத்தில் தோன்றிய தொன்மச் செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது (Kalyanasundaram, 2017).

முனிவர்கள், அசுரர்கள் தொடர்பான தொன்மங்கள்

முனிவர்கள், அசுரர்கள் தொடர்பான தொன்மங்கள் அருணாசல புராணத்தில் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளது. முனிவர்களின் பக்தி மேம்பாட்டினை விளக்கும் முகமாக அமைபவையும், சாபம், சாபவிமோசன் என்ற இருமை நிலைகளில் நின்று பேசுவனவாகவும் இப்பகுதிகள் அமைகின்றன. பிருகு முனிவாின் சாபத்தினால் விஷ்ணு பத்து அவதாரங்கள் எடுத்த செய்தி (62-22) சுட்டப்படுகிறது. துர்வாசமுனிவாின் சாபமும், காந்திசாலி, கலாதரன் இவர்களின் சாபவிமோசனத் தொன்மங்களும் இடம்பெறுகின்றன. சாபம் அதிலிருந்து விடுபடும் வழி என இருமைத்தன்மை இழையோடுவதாக இத்தொன்மங்கள் அமைவதைக் காணமுடியும் (Kalyanasundaram, 2017).

முனிவர்கள் பற்றியான தொன்மக் குறிப்புகளில் அகத்தியர் பிறப்பு பற்றிய கதை இடம்பெறுவதை,

"குடதிசைக் கடலைச் சீறிக்

வெழுந்ததா மென்னச் சென்றான்.

நெடியதேர் கரிமா சேனை

யெழுந்தன நிகும்ப னென்போன்

வடகிரி தனக்குங் கும்ப

மாமுனி மலைக்கு நேரே

யிடையொரு கரிய மேரு

குணதிசைக் கடல்சென் றென்ன"

என அவர் கலத்திற்பிறந்த செய்தி தொன்மமாக இடம்பெற்றுள்ளது (Kalyanasundaram, 2017). மேலும் அகத்தியா◌ின் கமண்டலம் கவிழ்ந்ததால் காவோ◌ி தோன்றிய கதையும், பகீரதனுக்காக சன்னுமுனிவர் யாகம் செய்து கங்கையைக் கொணர்ந்ததையும்,

"பூதலமே குறுமுனிவன் குண்டிகையிற்

கவிழ்ந்துவரும் பொன்னி தானே

ஆதியிலே யந்தமுனி யாசமித்தே

யுமிழ்ந்தவலை யாழி தானே

வேதமறத் தவம்புரியும் பகீரதற்காச்

சன்னுமுனி யிரக்கத் தாலே

காதின்வழி யொழுகவிடப் பரவியகங்

காநதியோ கம்பை யாறு."

என்னும் செய்திகளைத் தொன்மைங்களாக அருணாசல புராணம் முன்வைத்துள்ளது. மேலும் அக்னி சொரூபமாக கௌதமா◌ின் பிறப்பினையும் அந்த யாக நெருப்பில் தேவதாசிகள் பிறப்பினையும் பதிவுசெய்துள்ளது (Kalyanasundaram, 2017).

அசுரர்கள் பற்றியான தொன்மக்கதைகளில் முயலகன், இராவணன், இரணியன், மது, கைடபன் மற்றும் சோமுகாசுரன் போன்றோ◌ா◌் பற்றிய கதையாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. இதில் தீமை செய்வதால் அழிவர் என்பதும், பிறகு இறைநிலையை உணரும்போது அவர்கள் இறைவனைச் சேரும் உயர்பேறினையும் பெறுகின்றனர் என்பதையும் இக்கதையாடல்கள் முன்வைக்கின்றன. தீமையும் நன்மையும் என இருவேறு தன்மைகளில் இங்கு தொன்மங்கள் செயலாற்றுவதைக் காணமுடிகிறது. தீமையினால் இங்கு நன்மை நடப்பதை இத்தொன்மங்கள் முன்வைக்கின்றன.

"கன்றுமது வுங்கை டவப்பகடு தானு

மென்றனைய ராகவு மிகழ்ந்துயிர் குடித்தேன்

மன்றவொரு தீமைசெயின் மைந்தனென வுண்டோ

வன்றியுட னோயையு மறுத்தெறிகி லாரோ."

என்ற வா◌ிகள் மது, கைடபன் தீமை செய்ததால் தன் தந்தையாகிய விஷ்ணுவினாலேயே அழிவுபட்ட செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது. தீமை செய்பவர்கள் யாராக இருப்பினும் அழிவினை நோக்கியே செல்வர் என்னும் சமூக நீதியை இக்கதைகள் முன்வைக்கின்றன (Kalyanasundaram, 2017).

தேவர்கள் தொடர்பான தொன்மங்கள்

தேவர்கள் தொடர்பான தொன்மங்களில் யமன், மன்மதன், தேவந்திரன் போன்றோ◌ா◌் கதையாடல்கள் அவர்களின் அழிவினைச் சுட்டும் முகமாகவே காட்டப்பட்டுள்ளனர். தன்னால் படைக்கப்பட்ட உயி◌ா◌்கள் வருந்தா வண்ணம் அவர்களைக் காக்கும் பொருட்டு அருட்கருணையால் இவ்வழிவினை நிகழ்த்துவதாக இக்கதைகள் காணப்படுகின்றன.

"ணெடுஞ்சூலப் படையாய் காலன்

மா◌ா◌்புதைத் மலர்ப்பதத்தா யா◌ா◌் புதைத்த"

என்று தன்னையே வணங்கும் மா◌ா◌்க்கண்டேயனுக்காக எமனை காலால் உதைத்த தொன்மத்தை அருணாசல புராணம் சிறு குறிப்பாக பதிவு செய்துள்ளது. நன்மை அதன் பொருட்டு நிகழும் அழிவும் மீட்புமாக இருமை நிலை பயன்படுத்தப்படுகிறது. உயி◌ா◌்களை காக்கும் பொருட்டு சிலநேரம் அழிவினைச் செய்தும், அதே உயி◌ா◌்களை மேன்னிலை அடையவேண்டிய உய்வித்துமாக

இறைவன் அனைத்திலும் நிறைந்து நிற்கும் தன்மையை அருணாச புராணம் முன்வைக்கிறது (Kalyanasundaram, 2017).

முடிவுரை

தமிழ் பக்தி இலக்கியத்தில் தொன்மங்களின் பயன்பாடானது சைவம், வைணவம் என்ற இரு நிலைப்பாடுகளிலும் எதிா்நிலைகளை உட்புத்திக் காணுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இறைவன் என்னும் நிலைப்பாடே இருமைத் தன்மை கொண்டதாகப் பாா்க்கப்படுகிறது என்பதை உருவுநிலைக் கொள்கைகள் வழி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இறைவனை உருவம் உடையவனாகவும், உருவமற்றவனாகவும் பாா்க்கும் தன்மையானது அறியாத ஒன்றை அறிந்துகொள்ளும் நோக்குடன் தொன்மங்களில் இரட்டைத் தன்மை செயலாற்றும் போது அவை விாிந்ததொரு பொருளை முன்வைப்பதைக் காணலாம். சைவம் சாா்ந்ததாகக் கருதப்படும் அருணாசல புராணத்தில் வைணவம் சாா்ந்த எதிா்நிலைப்பாடுகளைக் காணமுடிந்தாலும் அவை முரணாக அமைக்கப்படாமல் இருப்பதையும், அவை ஒன்றை ஒன்று இணைத்துக் காணவேண்டியதாக, ஒன்றோடு ஒன்று பிணைந்ததாக இருப்பதையும் அவதானிக்கமுடிகிறது. தொன்மக் கதையாடல் வழியாக இறைவனின் உருவத்திருமேனியின் சிறப்பும், ஆணவ அழிப்பே இறைநிலையை அடைய உகந்த வழி என்ப. மேலும் திாிபுரம் எாித்தல், விநாயகப்பெருமான் ஞானப்பழம் பெற்ற கதை, இரணியனை அழித்தல் போன்ற நிகழ்வுகள் அருணாச்சல புராணத்தின் கதைவளர்ச்சியை வளர்த்தும் முகமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தேவர்கள் குறித்தான தொன்மமும், முனிவர்கள் குறித்தான தொன்மமும் முறையே ஆணவத்தை அழித்தல் என்ற நிலையிலும், உயர்ந்த பக்தி என்ற நிலையிலும் நின்று செயலாற்றுவதை அருணாசல புராணம் வழி அறியமுடிகிறது. இறைவன் தீமையை அழிப்பவனாகவும், அருட்பெருங்கருணை கொண்டவனாகவும் இருக்கின்றான் என்பதை அருணாசல புராணத்தில் இடம்பெறும் தொன்மக்கதைகள் உணர்த்துகின்றன. நன்மை தீமை, அழிவு ஆக்கம், உருவு உருவின்மை என்னும் இவ்விருமைத் தன்மைகளே அருணாசல புராணத்தில் இடம்பெறும் தொன்மக்கதைகளின் உள்ளாா்ந்த பொருளாக விளங்குவதை அறியமுடிகிறது.

References

Kalyanasundaram, T.V., (2017) Aruṇacala Puraṇam, Amaravathi Pathippakam, Chennai, India.

Kathir Magadevan, (1989) Thonmam, Kathiragam Pathippakam, Maturai, India.

Ponni, B., (2022) Depiction of the Structure of Chastity through Myth in Ethic Literature, International Research Journal of Tamil, 4(3), 65-71. https://doi.org/10.34256/irjt2239

Sridharan, K., (2010) Sri Vishnu Sahasranamam, Namperumal Vijayam, 73(1) 1-29.

Stephen, G., (1999) Paṇpattu Verkaḷaith Thedi, Nattar Valakkatriyal Aaivumaiyam, Palayangkottai, India.

Valarmathi V., (2021) Art myths in the epic, International Research Journal of Tamil, 3(1), 158-165. https://doi.org/10.34256/irjt21117

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License